В разговора, предхождащ регресията, Д. сподели, че в рамките на десет години са починали родителите й, мъжът й се е самоубил, а дъщеря й, след като се пристрастява към наркотици, напуска само 17-годишна този свят. Братът на Д., който живее в чужбина и е сравнително добре финансово, докато са живи родителите и Д. се грижи за тях, казва, че няма да има претенции и когато родителите им починат, тяхното жилище ще остане за Д. Но когато това се случва, пожелава подялба и се налага да продадат жилището и да си разделят парите. Д. искаше да разбере ЗАЩО животът й се е развил по такъв начин. Тя успя да се довери и отпусне и регресията, която проведохме, даде много интересни отговори. Още в самото начало, Д. се озова в ключова сцена от свой минал живот:

Д: Пред една икона стоя и се моля. Виждам лилав цвят…

Б: А каква е твоята визия? Как се виждаш и усещаш?

Д: Виждам се отдадена на Господа… Не мога да различа иконата обаче… Аз съм мъж. На средна възраст. В черно расо… И съм много краен! Краен съм във вярата си и отхвърлям всички, които не вярват.

Б: Да видим какво се случва и защо твоят духовен водач те върна да си припомниш точно тази сцена?

Д: Там има едно момиченце, което гледа отстрани.

Б: Каква е връзката ти с него?

Д: То ме гледа и ме укорява, че не му обръщам внимание изобщо.

Б: А защо трябва да му обръщаш внимание?

Д: Защото то се нуждае от мен. Аз съм му единственият близък човек.

Б: Какво се случва после?

Д: Аз стоя само пред тази икона и съм много краен във вярата си. Момиченцето расте и започва все повече да ме мрази. И аз продължавам да стоя, да стоя, да стоя и тя избяга от мен.

Б: Вече на каква възраст е?

Д: Тя е облечена в една такава дълга рокля и избяга от мен, но това не е от значение за мен. Вече се виждам, че съм по-стар… Никой не ми липсва. Аз съм изпълнен само с вярата си, но не виждам никой друг и не правя чак такова добро, защото съм свързан само със себе си. След това разбирам, че тя е изчезнала някъде и… казаха, че е починала май. Това не ме интересува чак толкова много.

Б: Ти какво чувстваш, когато разбираш, че тя е починала?

Д: Разбирам едва когато съм на смъртно легло. И тогава разбирам колко съм пропуснала.

Б: Какво осъзнаваш на прага на смъртта?

Д: Че съм съвсем сам и въпреки вярата си не съм направила нещо добро. Че това не може да бъде толкова сляпо – да вярваш само в някаква икона и в някакво същество, а да правиш добро около себе си. Умирам сам и самотен. Няма много

хора, които ме обичат.

Б: Да видим какво се случва в момента на смъртта?

Д: Излизам от главата… отгоре много трудно… Някак се чувствам тежък… тежък, тежък и после изведнъж изпитвам някакво облекчение, сякаш съм… змията е отпуснала, сменила, махнала е кожата си и се е преродила. Всъщност има доста чернилка по мен… Как можех да живея този живот толкова безсмислено?

Б: Как трябва да се махне тази чернилка от теб?

Д: Трябва да отида сред хората… Трябва да бъда щастлив… Трябва да бъда… дори понякога да греша… просто да бъда щастлив!

Б: Къде отива душата ти, след като напуска тленното тяло?

Д: В началото не виждам много светлина, но после виждам нещо лилаво, лилаво… Става ми все по-леко, леко, леко… След това виждам точно това дете – момиченцето. Всъщност то било моята дъщеря. Ето тя ме чака горе.

Б: Да уточним – дъщерята ти от настоящия ти живот или…?

Д: Виждам зеленото око на дъщеря ми от този живот.

Б: Тя те чака там и какво се случва?

Д: Много странно… Все едно е като дворец някакъв… И всъщност аз ставам жена… Все едно съм жена – безплътно същество, и вече съм като изчистена някак си.

Б: Как се е получило това изчистване?

Д: Не знам. Просто тя е помогнала за това. Тя е по-висш дух от мен. Виждах се доста тъмен, тъмен, когато вървя към това лилаво и после светло петно и когато излязох оттам, тя някак си ме изтегли, тогава се видях в някакви бели такива… като безплътно нещо и сякаш абсолютно бях изчистена като центрофуга някаква… Тяме прегърна и почувствах една лекота, лекота и после почнахме да се движим все едно плуваме някак във въздуха.

Б: И след това какво се случва?

Д: След това не минава много време… То е като една секунда сякаш… Но след това чувам, че пак трябва да се върна.

Б: Откъде го чуваш? Кой ти го казва?

Д: Чувам го в главата си, че трябва да се върна… Там няма разговор… Някак си го знам това.

Б: Какво се случва, когато чуваш, че трябва отново да се върнеш?

Д: След това в някаква спирала, спирала, спирала… сякаш се спускам в спирала като… сякаш има един стълб и като… спирала, спирала, спирала и влизам… да, ето – влизам.

Б: Къде влизаш? Как изглежда това, в което влизаш?

Д: То е толкова спокойно… така ме обгръща… И се виждам вече като жена.

Б: С каква визия?

Д: Тука вече съм като в някакъв… не е сега, не е сега! То е като в дворец. Много глезена съм тук. Майка ми е толкова любвеобилна… Ние танцуваме, танцуваме… Ха, баща ми – той е толкова строг! Има очите на моя мъж – П. Толкова е строг, толкова строг! И мъдро ме води: „Ти трябва да станеш смела, ти трябва да станеш силна!"

Б: Какво е било важно за теб в този минал живот, в който влезе?

Д: Единствено и само отношенията с баща ми.

Б: Как са се развили те и какво си научила от тези отношения?

Д: Мъдрост, мъдрост… Той ме направи мъдра, но не е успял всичко да ми даде. Трябва да се закаля, трябва да стана по-смела… Аз не искам да живея тоя живот, не искам да бъда… да изпълня неговите очаквания. Искам да съм свободна, искам да си живея, да си танцувам, а той иска мъдрост, мъдрост, мъдрост. Не успя тоя път, не успя…. Неговата смърт ме разтърси силно и той каза: „Аз все пак ще те науча, ще те науча!"

Б: Сега ако хвърлим мост във времето и направим връзка с настоящия ти живот… защо са ви срещнали и сега, и то като мъж и жена?

Д: За да си довърши нещата. „ Ти трябва да станеш силна! Ти трябва да направиш някаква крачка! Ти трябва да станеш самостоятелна! Противиш се пак. Не ме искаш. Недей, недей! Но трябва, трябва! Трябва да минеш през всичко това… Трябва, трябва! Ето затова, затова ме тласнаха… Точно така!

Б: Какво осъзнаваш сега? Защо мъжът ти е сложил край на живота си?

Д: „ Ти го знаеш, ти го знаеш! Ето, виждаш ли? Виждаш ли как се развиха нещата? Стана по-отговорна, малко по-отговорна.” Защо го направи? Защо си отиде? „Така трябва, така трябва! Аз вече не съм тук. Аз вече направих това, което трябваше и край – с тебе вече сме свършили. Това, което трябваше, то стана, то стана. Вече нямаме какво да правим с теб. Аз постигнах това, жертвах се, но това за мен е краят.”

Б: Какъв урок е той за теб? Какво си научила и постигнала чрез неговата смърт?

Д: Това е жертва, но аз съм по-силна вече. Мога сама да се справям и да не разчитам на някой друг. Да не съм толкова глезена и да не разчитам на някой друг. Преди той не можа да го направи, защото докрай ме закриляше, а сега вече няма никой, никой и трябва да стане, трябва да стане, защото аз имам и деца.

Б: Да видим сега и връзката ти с дъщеря ти – защо и тя толкова млада си отива от този свят?

Д: Защо Н.? „Аз ти казах, че дори ще те обичам и след смъртта си.” Как, бе, Н.? Тя е сякаш просто за малко тук… само за малко. Виждам лилава светлина като сфера, която е тегли, тегли… Тя си го е избрала сама…

Б: А защо е избрала ти да бъдеш нейна майка… чрез теб да дойде, да се въплъти?

Д: Н., защо? „Е, виждаш ли все пак… Там, когато те гледах, нали, и очаквах от тебе нежност, и ти ме нарани… Сега и аз те нараних… Не е отмъщение – просто да разбереш колко боли… Да не нараняваш и ти. Тогава не го разбра докрай, а сега… аз съм ти дете, любимото дете. И виждаш ли колко боли… когато бягам от тебе? И ти трябва това да преживееш, да го видиш, да го почувстваш. Иначе ще си останеш такъв самовлюбен егоист. Каквото и да направиш, няма да можеш да отидеш там, по-нависоко, в Светлото… А аз съм вече там, в Светлото. Не се притеснявай!"

Б: Можеш ли да видиш къде е дъщеря ти сега?

Д: Тя е на някакво много светло място… Там има светлина, много светлина! „Добре съм, добре!" Даже не мога да я докосна. Някъде на много светло е. Тя също е направила жертва…

Б: Искайки какво да пробуди в теб?

Д: Да съм по-топла. Да мога да отворя сърцето си. Иначе аз съм доста себична… Научила съм се да наранявам, а то не трябва да се случва.

Б: И чрез болката… какво научаваш чрез болката?

Д: Научавам, че трябва да мога да изляза от себе си… да мисля повече за другите още веднъж и още веднъж… „В този живот не си дошла случайно, естествено… Трябва да се пробудиш! Не бъди толкова егоцентрична!"

Б: Добре, а сега се върни към сцената за избор на тяло и на вариант за настоящия си живот… да видим къде се случва това, при какви обстоятелства?

Д: Ооо, не искам да ходя там, не искам! Защо трябва да ходя там? Връщам се някак си. Става все по-тъмно. Защо там трябва да ходя? Защо? Само болка. Там е

тъмно, но трябва да отида при тях…

Б: При кои тях?

Д: Ето ги, ето ги… И преди съм била с тях. Преди са били някакви селяни… много прости селяни… Ето ги, ето ги… Защо трябва пак при тях да ходя? Трябва и тука да потърпиш някаква болка, трябва и тук малко да се пречупиш… Преди много си се подигравала и си ги мразела. Сега трябва да се погрижиш за тях! Оо, ужасно! И там тия селяни как ги мразех!

Б: А те в настоящия ти живот какви са ти?

Д: Майка ми, баща ми и ето го и брат ми… Той е най-отвратителен. Преди беше джудже и страшно му се подигравах. Голяма гад!

Б: А ти каква или какъв човек беше?

Д: Аз бях хубава, но много се срамувах от тях… Много им се подигравах… Особено на това – джуджето. И тогава май не бях много добра, а? И сега трябва да премина през всичко това – да!

Б: Защо си избрала тази жена и този мъж да бъдат твои родители?

Д: Еееx, те бяха по-безобидни тогава, но… ми да, ето – ужас, ужас! Запалила съм им къщата… Ужас просто! Какъв идиот съм била! Как ги мразех… Те ми се подиграваха и аз запалих къщата. Джуджето не знам къде отиде. Сега ще ги гледаш просто… Трябва всичко това да го върнеш… да го изживееш, защото иначе няма да се случи нищо повече – няма да видиш ти светлината.

Б: По отношение на своите родители изпълнила ли си това, заради което си дошла?

Д: Да, те са леки, те са леки… Тях не ги чувствам… Те са си отишли. Не ме обвиняват. Те вече са си отишли. И тогава не са ме обвинявали. С тях е по-лесно.

Б: А с брат ти как седят нещата?

Д: Това е джуджето. Ох, как му съм се подигравала само! Как съм го мразела, защото съм от такова семейство и защото той е джудже, и защото всички казват: „А тази ли е от това семейство – с джуджето и с онези селяни?" Не трябва да се подигравам, не трябва да имам такова самочувствие сякаш съм над тях.

Б: Ти си запалила на практика вашата къща. И какво е станало с него, с тях?

Д: Аз се виждам, че избягах с един… Те си го заслужават!

Б: Как изглежда този мъж, с когото си избягала?

Д: Ооо, беше с един кон… Много хубав! И той ми каза: „Остави ги тези!"

Б: Ти познаваш ли тази душа в настоящия си живот?

Д: Ох, той майче е мъжът, с когото живея сега – К.

Б: И какво се случва тогава?

Д: Той ми казва да ги запаля, а не да ги убия. „Запали ги, махни ги! Просто за да можеш да се откъснеш от тях. Все едно и ти си там и си изгоряла, а ние ще избягаме и повече няма да те търсят, защото те те тормозят… Те искат да ги обслужваш. Пък джуджето се нуждае от грижи… Махни ги, махни ги!" Не, те не са изгоряли. После са били в един манастир подслонени и са живели доста бедно. Аз не разбрах нищо за тях. Но с К. нещо не вървеше тогава…

Б: Защо не вървеше?

Д: Виждам го в униформа… Виждам го колко е саркастичен, как ме е подтикнал… Аз не съм чак толкова лоша, но той малко ме подтикна и засили тези неща в мен. После много не ни вървеше – той ходеше и с други жени и аз се чувствах самотна, самотна… Нямам деца.

Б: А сега в настоящия живот защо ви срещнаха?

Д: Много странно, много странно… Той сега трябва да е по-човечен – трябва да помага, трябва да се върне в това нещо… да не осъжда и да не ме подтиква. Сега той ми е подвластен донякъде и много ме обича.

Б: И ти какво трябва да осъзнаеш за връзката си с него – каква е целта, какъв е смисълът?

Д: Ох, пак е тежко, но все пак има проблясъци, защото се пробужда в мен това минало и ме обзема такава ярост, защото си спомням, когато е бил и с други… И това изплува някак си, а той сега е толкова верен и толкова всеотдаен. Трябва да му простя. И той трябва да ми помогне, за да изкупи това, което е било преди. И той е свързан с брат ми… И те имаха отношения. Но той е по-смирен сега и вярва в Господ.

Б: Какво трябва да промениш ти, какво се иска от теб?

Д: Трябва да му вярвам повече. Аз понякога се сещам… дълбоко в себе си се сещам за това, което е направил… и просто искам да го махна от себе си… и го подозирам, и го тормозя постоянно. Той, въпреки всичко, стои, стои, стои.

Б: А той защо стои, въпреки всичко?

Д: И той не знае… Каза, че ме обича. Просто трябва да остане, трябва да стои… да ме остави да бъда това, което съм и да го приеме, за да го тласна в други посоки… в по-духовни посоки. Той се влияе и вече не е това, което е бил. Но аз пак го подозирам. И пак отнякъде избликва тая ярост по отношение на него. Ооф, не бива така, не бива!

Б: Какъв урок за теб е К.? Какво можеш да научиш чрез него?

Д: Как да обичам безусловно… Аз още не мога да отпусна… Толкова съм наранявала и толкова съм се подигравала. Не съм обичала толкова определено… Само: „Н., Н., Н.” Тя е урок за мен също. Тя е жертвата, тя е урокът. Най-големият урок за любов! И да не наранявам! К. също, но Н. е най-чистият урок!

Б: К. какво може да научи чрез теб?

Д: Да се научи на търпение и да се научи да обича само една жена. Не знае и той защо толкова търпи, защо обича… Но е толкова привлечен…

Б: От какво е привлечен?

Д: Привлечен е от мен и той не знае защо ме търпи понякога… защо търпи моите упреци.

Б: Сега какво осъзнаваш – защо те търпи толкова много?

Д: Обича ме… Той стои. Той трябва да обича безусловно. Ето го – и той вижда тази лилава светлина. Можем заедно да отидем по-далеч. Но трябва да пусна, трябва да мога да се доверя!

Б: Сега, я да видим къде е твоят духовен водач и как изглежда?

Д: Колко е топло, колко е светло… Той е по-възрастен. Целият е в бяло и с една бяла брада… О, колко се стремя, колко искам да съм добре и да съм светлина.

Б: Как е името му? Чуй го в себе си и ми го кажи!

Д: Ааа…. Ооо… Еееe… Така ли е? Виждам го: ДЪНОВ.

Б: Какво усещане ти носи той, като те погледне?

Д: Ооо, колко ме приема и как ме гали неговият поглед!

Б: С какво се изпълваш?

Д: Любов и една топлина, топлина… Всичко, всичко пускам…

Б: Чудесно! Да помолим Учителят Дънов да те заведе при духовните лечители, за да видим какво има да лекуват в теб… А ти ми опиши, като стигнете там при тях, какво се разкрива пред теб.

Д: Еее, това е в Рила там… Портала… Там много трудно мога… много е силно просто! Виждам само лица, лица, лица… обаче те са много надалеч… Много е силно!

Б: Къде е това далеч? Къде се намира?

Д: Като минеш вътре, като влезеш… като в портал някакъв… не знам как да кажа… „Там е лилавият цвят, който си виждала. Точно това е тази крачка, която не можеш да направиш, когато си чувствала, че не можеш да направиш. Не можеш да я направиш сега!”

Б: Защо не можеш да я направиш? Какво още ти трябва, за да я направиш?

Д: „Ооо, колко трябва да се изчистиш! Трябва много да се изчистиш!"

Б: По какъв начин трябва да се изчистиш?

Д: „Трябва да не осъждаш… да не осъждаш никога, никога! Ооо, как осъждаш понякога! Никога няма да осъждаш повече! Недей! Винаги се смъкваш така надолу… много надолу.”

Б: Какво най-много искаш?

Д: Искам просто да отида там. Не искам да живея тоя живот понякога.

Б: А Учителят какво ти казва за това?

Д: Той казва: „Трябва да стоиш още… трябва тука да се изчистиш… Още малко. Трябва да се изчистиш – можеш, можеш! Повече ме чети и ме гледай! Ти си ме виждала и преди.” Вярно е това, но не вярвах.

Б: А сега усещаш в близост неговото присъствие, неговата енергия, неговата любов…

Д: Да, ето - стана толкова светло, светло… като Слънце. Виждам го само него, обаче… най-вече него.

Б: Добре, нека сега да те заведе при Първоизточника… Да видим как изглежда Първоизточникът и какво усещане ти носи.

Д: Ооо, там е много силно. Аз не мога да отида още там… Първоизточникът… Той е създал тази вселена, Той е тази вселена, но Той не е на всички други. Той е просто на тази вселена със светлината. Но има и много, много други.

Б: Я ми кажи твоята душа откъде е възникнала, откъде идва?

Д: Тя е била толкова чиста… Ето, като едно златно такова… Искам това да стане така!

Б: Как изглежда? Опиши ми я!

Д: Да, ето той ми я показва. Тя е като едно златно кюлче… все едно едно малко ембрионче – златно, и се спуска така, спуска се, но тя не е сама. Тя така се разклонява. Но тази е главната част… Ами защо е трябвало да дойда тука? Защо тука в тази вселена? „Трябвало е да дойдеш тука!" О, колко съм чиста и не искам да слизам надолу… Колко е тъмно, тъмно! Искам да се върна пак там! Една голяма част от мене е тук, в тази част, в тази вселена, обаче има и други, ама те не са тук.

Б: А тези другите части къде са… другите части от душата ти?

Д: Не са тука в тая вселена.

Б: А ти имаш ли някаква връзка с тях… с тези другите части?

Д: Да, той казва: „Да", но той е връзката ми. Той е толкова чист! А и аз искам да стана така! Искам да стана чиста и всъщност това е, към което съм вървяла. „Още малко остава, затова ти е толкова тежко. Просто ти трябва да минеш през тези неща."

Б: Каква е основата тема на настоящия ти земен живот?

Д: Точно това – да стана по-чиста. Да се свържа с него – Учителя. Затова трябва да се науча да обичам, да прощавам и трябва да се науча да не осъждам. „Ох, понякога си толкова негативна! Но пък и толкова искаш да се върнеш… Ти знаеш, ти усещаш тази чистота… Но трябва… още трябва…" Отива си…

Б: Преди да си отиде той, нека да го помолим да те благослови.

Д: Моля те, благослови ме!

Б: Той поставя дясната си ръка върху главата ти и те благославя. През неговата десница под формата на бяла светлина потича благодатта на Светия Божи Дух, която прониква и изпълва цялото ти тяло. Всяка една клетка от тялото ти се изпълва с тази благодатна светлина, цялото ти тяло се превръща в светлина. Ти си същество, изтъкано от светлина. Ти си светлина и всичко е светлина, защото светлината на Божия Дух е в основата на всичко съществуващо. Светлината на Божия Дух е сърцевина на цялата вселена. Светлината на Божия Дух е и твоя действителна същност. В момента ти си същество, приобщено към света на Божествената светлина… Опиши ми какво е това да бъдеш същество, приобщено към света на Божествената светлина!

Д: Ооо, то е толкова прекрасно! То няма думи човешки… Човешките понятия как ще го опишат? То е толкова красиво! То е толкова красиво! То е толкова красиво! Как да кажа… то са някакви… Аз го виждам и усещам… такава безплътна енергия… такава чистота. Все едно е една бяла, бяла роза такава… обаче тя е толкова красива и става едно такова същество, от което излизат такива като звездички и ето, аз плувам, плувам сред тях. Толкова красиво и чисто, и толкова спокойно… Искам да съм там! Да, това е по-чистият свят. Колко е красиво! Колко е леко!

Б: Сега ще видиш и как изглежда твоят сърдечен кристал. Това е твоята най-вътрешна и съкровена същност – проекция на душата ти. Опиши ми формата и цвета на твоя сърдечен кристал!

Д: Той е бял, прозрачен… Не е точно плътно бяло, а е такова все едно е капка вода, която е застинала в лед и е прозрачна.

Б: И когато съзерцаваш своя сърдечен кристал и имаш чувството, че се сливаш с него, какво изпитваш?

Д: Ето, сега го усещам вляво. Това е… това е все едно си безплътен… И пак това усещане за капка, но е толкова топло, чисто, чисто… Това е моята чистота.

Б: Да, защото това е твоята най-съкровена същност. И винаги, когато си близо до своята истинска същност, ще изпитваш това усещане за чистота!